

МАЛКАТА КОЛЕДНА БИБЛИОТЕКА

THE LITTLE CRISTMAS LIBRARY

© **David M. Barnett 2024**

Published by arrangement with **International Rights Management:
Greene & Heaton**

© Цветана Генчева, *превод от английски*

© Фиделия Косева-Гайего, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2025

ISBN: 978-954-28-5232-2

Дейвид М. Барнет

МАЛКАТА

коледна

БИБЛИОТЕКА

Превод от английски
Цветана Генчева

*За мама, която първа ми показва
вълшебствата на пътуващата библиотека*

Мери-ле-Мурс е едно от онези междинни места. Сгушено сред хълмовете, които очертават като гръбнак северното крайбрежие на страната, на еднакво разстояние между бреговете, достатъчно близо до тук, същевременно достатъчно отдалечено от там. Времето за пътуване до големите градове е едно и също, селището е точно на линията, невидима за всички освен за картографите, разделяща двете могъщи области на червената и бялата роза, навремето смъртни врагове, а сега добродушни съсед, макар и с известно нежелание.

*Човек би си казал, че с име като Мери-ле-Мурс местенцето издава веселяшки характер. Най-вече по това време на годината. Нищо подобно. Нека ви обясня. В далечното минало, през 1069 г., по време на известните в съвременното Набеси на север, Уилям Завоевателя изпратил армиите си да дадат урок на северните първенци. Половин век по-късно англо-нормандският хронист Ордрик Виталис написал, че когато Уилям се натъкнал на това селище в Пенините, наредил на армията си да го изравни със земята само защото така му се приискало. Може поредният ден на набеси да не е минал според желанията и намеренията му, кой знае? Виталис не е знаел, той просто отбелязва, че селището, дори да е имало име преди, оттогава насетне станало известно като Мери. Не в съвременния смисъл на думата, а на староанглийския, в който тя произлиза от протогерманската *turgijaz*, което означава „краткотраен“. Щом видели армията на Уилям, хората от селището, по-късно стана-*

ло известно като Мери-ле-Мурс (защото Уилям обичал да оставя нормандския си печат на всичко), положили оръжие и се предали за точно пет минути.

Ако искате да научите повече, препоръчвам ви да прочетете някоя и друга книга. Обичам книгите.

Както и да е. Та искам да кажа, че Мери-ле-Мурс е от местата, където хората се предават безпроблемно. Човек не може да ги вини заради тази работа след всичко, което са преживели.

Но зимата е все още тук, Коледа наближава и се случват чудеса.

1

ДОСТАТЪЧНО Е ДА ПОГЛЕДНЕШ НАГОРЕ И ЩЕ ВИДИШ ЗВЕЗДИТЕ

Стъпките на Моли ехтят по тротоара, докато напредва бавно и тежко нагоре по хълма и тегли след себе си куфара, а колелцата пропадат в пукнатините. Едва пет часът е, мракът може и да настъпва, но уличните лампи очертават ореоли, а екраните на телевизорите проблясват зад пердетата. Тя е свела поглед, защото така е свикнала. Влагата по тротоара проблясва, а белите валма, които изскачат от устата ѝ, подсказват, че тази нощ може да замръзне. В тъмните петна между езерцата ярка бяла светлина (къде изчезнаха оранжевите улични лампи на бетонни стълбове от времето, когато растеше, пита се тя – толкова харесваше топлите оранжеви отблясъци, жуженето и пропукването на крушките, когато оживяваха също като светулки) мократа кожа на тротоара искри на точки колкото главички на карфици, размазани също като рисунка на нетърпеливо дете. В тях трепка отражението на ясното нощно небе.

Достатъчно бе Моли да вдигне поглед и щеше да види звездите. Само че след времето, прекарано в Лондон, което ѝ се струваше като цял един живот, тя не поглежда нагоре. Нещо друго, с което е свикнала, е отразената слава. Или поне така се е чувствала винаги. Всичко, което тя е правила, е било, защото някой друг го е организирал или я е тласнал към това или онова, или тя просто не е имала друг избор, освен да се остави на

течението. Хората разчитаха, че Моли ще ги поздрави за постиженията, както големи, така и незначителни, защото Моли това правеше. Тя насърчаваше, поощряваше, подтикваше. Да види, че другите успяват и политат, бе достатъчно за нея. Тъкмо това радваше Моли.

Поне така си казваше. Беше приключила с *тази работа*, беше приключила с много неща на трийсет и пет. Беше приключила с Патрик, беше приключила с работата си, беше приключила с апартамента си и също така беше приключила с приятелите си и преди всичко беше приключила с Лондон. О, да, напълно беше приключила с Лондон. С най-великия град на света, където всеки можеше да бъде известна личност. Освен ако не беше просто никой.

Така че ето я и нея, Моли Макгинли, след десет години в Лондон се връщаше у дома в Мери-ле-Мурс, теглеше куфара си нагоре по хълма в ледената, ясна ноемврийска вечер, не откъсваше очи от мокрия тротоар и не мислеше за онова, което предстоеше да се случи, как хората ще решат, че се е провалила, не мислеше, че Мери-ле-Мурс е междинно място и човек нямаше как да остане на подобно междинно място до края на живота си. Вместо това тя си мислеше колко е тъжно, че са подменили старите оранжеви улични лампи, които вдъхваха спокойствие и уют, със студените, искрящо бели халогенни.

Не че тя не разбра веднага каква е тази работа. Нашата Моли съвсем не е глупава. Има диплом от университета, както си трябва. Тя е наясно, че отдавна премахнатите оранжеви улични лампи хвърлят светлина върху прашните стари ъгълчета на спомените ѝ, на безгрижните години на детството и юношеството, на топлия, спокоен свят, в който тя живееше, от който се отказва

веднага щом беше готова да се гмурне в по-големия, по-широк, по-лъскав свят на Лондон. Сърцето на Моли потръпва от мъка по онези дни, онези щастливи, безоблачни дни, и тя знае, че би трябвало да се върне към тях, че те я очакват, за да я поемат в топла, мъхеста прегръдка, от която лъха на омекотител за дрехи и катранен сапун, на цигари и евтин парфюм, донесен от жената, която се отбиваше с малък каталог, пълен с лосиони и кремове, със спирали и червила в потресаваци цветове, кръстени с невъобразимо екзотични имена.

Само че прегръдката, за която копнее, няма да я очаква, защото онези дни са отминали, както и повечето от хората, които я даряваха с прегръдки, а светът продължава да се върти, животът си тече и сега дори Мери-ле-Мурс има халогенно улично осветление, сякаш и то също като Моли се радва да живее в отразената слава на други по-ярки, по-жужащи от живот, по-лъскави места.

– Давай го по-ведро, миличка, може никога да не се случи.

Моли е вглъбена, забола е поглед в тротоара, наблюдава как обувките ѝ заличават отраженията на звездите и дори не е забелязала мъжа, който приближава. Той е натъпкал ръце в джобовете на палтото, нахлупил е каскет, а отдолу стърчи бяла коса и обрамчва огромните му уши. Той е като варел на крака, брадичките му са се отпуснали върху футболния шал, обгърнал врата му.

Моли налага маската на намръщено лице с безизразен поглед колкото да покаже неодобрението си и да откаже непознатия да продължи разговора. Опитът, придобит в Лондон, си казва думата. След това рискува и го поглежда. Той е на шейсет, може би дори на седемдесет и очите му блестят. Тогава тя си спомня. Вече не си

в Лондон. Намираш се на север, а тук нещата са различни. Мъжът се усмихва, кима и минава покрай нея. В този момент Моли осъзнава, че той наистина има предвид казаното. *Давай го по-ведро, миличка, може никога да не се случи.* Не ѝ казва, че на всяка цена трябва да си лепне усмивка, защото *може да изглежда по-красива* по този начин, не се опитва да започне разговор и да се перчи, не я залива с нежелано внимание. Той казва онова, което мисли. Може никога да не се случи. Това е по-скоро надежда, отколкото очакване, тъй като тук е Северът, намира се в Мери-ле-Мурс, въпреки това... Може никога да не се случи.

Най-сетне тя спира при килналата се ограда, която отчаяно се опитва да ограничи избуялата предна градинка на къщата от червени тухли. Застава в черния потънал в сенки каньон, притиснат от къщата от едната страна, а от другата – от паркирания на тротоара огромен неугледен бус, дълъг динозавър, истински кракен, обгърнат от мрака, същевременно искрящ от знания. Най-сетне Моли вдига очи.

Тогава вижда звездите. Подобен покров няма как да видиш в Лондон, нито пък в друг град. Сядаш някой естрил диаманти на прах и е пръснал шепи върху черно платно. Красиво е, решава Моли Макгинли. Не че ще ми се отрази кой знае колко добре.

След това тя отваря портата, която пъшка и стене на единствената си здрава панта, и тегли куфара по павираната пътека. Жилави бурени са избуяли между камъните и тя спира на вратата с олющена зелена боя и мръсна пощенска кутия. Моли бърка в джоба на палтото, за да извади ключове. Този сноп ключове е съвсем като пластове в живота ѝ. Всички ключове от всяко място, на което я живяла, са добавяни един по един също като та-

лисмени на гривна. Няма никаква представа защо пази тези ключове освен като някакво напомняне, че никога досега не е могла да отключи единственото, което иска, единственото, което всеки човек иска. Щастие или някакво прилично негово подобие. Ключът за тази врата, тази врата с олющена зелена боя и мръсна пощенска кутия, е първият от снопа. Моли осъзнава, когато го пъхва в ключалката, че ключовете са закачени на кръг. И някогашният ключ, който е бил пръв по важност навремето, най-неочаквано се превръща още веднъж в ключа за тук и сега. Тя не е съвсем сигурна какво изпитва.

И така, в тази мразовита, тъмна, ясна ноемврийска вечер, малко след пет, Моли Макгинли влиза в къщата и веднага е гушната ако не от прегръдка, то от топлина и аромата на сладки. Тя е у дома за добро или зло и тъй като това е Северът, тя се прибира тъкмо навреме за чая.